

ANALISIA

Mugikorra eskolan, zertarako?

Mikel Garcia Idiakez
@mikelgi

Ez naiz ni debeku zalea, baina entzun diet ikastolen elkarteko eta eskola publikoko hainbat ordezkari mugikorrak eskolan debekatu ordez haurrei sake-lakoa egoki erabiltzen erakutsi behar zaiela, pedagogikoki tresna bikaina dela eta ikastetxe bakoitzak erabaki beharreko zerbait dela, eta galdera ugari geratu zaizkit airean.

Nola arraio erakutsiko zaie ikasleei mugikorra ongi erabiltzen, helduok (irakasleek barne) ez dugunean ongi erabiltzen, eta mugikorraren ohartarazpenen menpe (batzuetan obsesiboki) bizi garenean? Ikasgai jakinetan baliatzeke tresna interesgarria bada, ezin al da gauza bera egin ikastetxeke ordenagailuak erabiliz? Ala ikasleak erakarrirri behar horrek, teknologiaren lilurak, harrapatuta gauzka? Ez al da hein batean mugikorra ere batzuen eta besteen arteko desoreka (ekonomiko sozialak) azpimarratzeko eta arrakalak handitzeke modua? Ikastetxe batzuetan ari diren moduan, gelan ez baina jolasorduan (aisialdian) mugikorra erabiltzen uztea ez al da pixka bat tristeia, hain juxtu pan-

tailari begira egon ordez elkarrekin jolasteko eta dibertitzeko tarte denean? Zenbateraino da hezigarria mugikorra? Pedagogikoki baino gehiago, ez al dira praktikan bestelako erabilerak nagusituko? Bestelako erabilerak horietan, zer da mugikorra egoki erabiltzea, ez al da sakelakoa mezuak bidali eta partekatzeko, lagunekin eta gainerakoekin solastatzeko... alegia ikastorduetatik kanpoko jardunerako? Eta ildo berean, egoki erabiltzen ez al lukete -nagusiki-etxean irakatsi behar? Izan ere, ohiko moduan, eskolatik harago doan gaia da: 8-9 urteko haurrek mugikorra izatea (jaunartzetako opari izarra omen) badu zentzurik?

15 urtetik beherako ikasleek debekatu dute mugikorra Ipar Euskal Herriko ikastetxeetan. Hegoaldean, eskola bakoitzaren bizkar geratzen da erabakia eta hala berretsi dute Eusko Jaurlaritzak eta Nafarroako Gobernuak. Afera mahaigaineratu den honetan, baina, agian une aproposa izan daiteke irizpide eta norabide bateratuak finkatzeko, beste gai askotan bezalatsu.

EKONOMIAREN TALAIAN

Eraldatu dezagun industria militarra

Juan Mari Arregi

Gerra batean -deklaratuta egon edo ez-, haurren sarraski bat gertatzen denean eta arma, lehergailu nahiz munizioaren jatorria Euskal Herrian eta Espainiako Estatuan dagoela jakiten denean, jende guztia antimilitarista bihurtzen da eta politikariek adierazpenak egiten dituzte gerra hori kondenatzen. Badaude boikota eta armak ez saltzea eskatzen dutenak; aireportu eta itsas portuetan horiek esportatzea eragozteko mugimenduak ere sortzen dira, Saudi Arabiara eramaten dituzten armekin Bilboko portuan gertatu bezala.

Baina denbora igarotzen da eta Yemengo edo beste herrialdeetako gerra irudi ikaragarriak urrundu egiten dira. Eta pentsaera militarista itzuli, industria militarren eta negozioaren defendatzaileen eskutik. Normalean, arduradun politiko, sindikal eta sozial horiek esan ohi dute beti izan direla bizitzaren aldekoak "terrorismoaren" eta "biolentzia ororen" aurrean.

Saudia Arabiak Yemenen haurren kontra egindako sarraskiaren ondoren, horixe da gertatzen ari dena PSOEren Gobernuan herrialde arabiarri saldutako 400 bonba "gidaturekin". Ondo gelditzeko iragarri zuen bertan behera geratzen zela salmenta, baina orain, sokatik zintzilik geratu da eta bonbak saltzea erabaki du. Navantiako ontzioletako andaluziar langileak kalera atera dira enpleguaren defentsan, arabiarrek mehatxu egin baitute bost korbetaren eskaria bertan behera utziko dutela; ez dezagun ahaztu, gerrarako ontziak dira korbetak, eta hiltzeko balio dute.

Koherente izateko unea da, industria militarra goitik behera eraldatzeko, zibil bihurtu arte. Lehenago egin izan da, baita Euskal Herrian ere. Gobernuak ezin gaitu tuntuntzat hartu "irtenbide diplomatikoak" bilatzen ari dela esanez, badakigu gezurrean eta manipulazioan oinarriturik daudela. Lehergailuak Saudi Arabiara iritsiko dira.